

SOLBLÄNK

Nr 4 • 2008

Jennifer brinner för andra

**Stefan och Magdalena
nya marknadsansvariga
Föräldrakonferens i Berlin**

**BARNCANCER
FÖRENINGEN**

I STOCKHOLMSREGIONEN

BCF STOCKHOLM

Ordförande och ansvarig utgivare

Pernilla Ulfvengren, 070-787 09 06

pernullulfvengren@indek.kth.se

Vice ordförande

Monica Wessman 08-751 14 28

monica.wessman@gmail.com

Sekreterare

Karin Mellström 070-230 80 02

karin.mellstrom@gmail.com

VISOMMIST

Mona Granholm 070-487 11 08

mona.granholm@telia.com

Familjekontakt

Carina Halfvards 073-570 46 49

carinahalfvards@hotmail.com

Unga vuxna

Gustaf Laudon 070-201 51 51

gustaf.laudon@ownit.nu

Marknad

Magdalena Rydén 070-627 78 78

magdalena.ryden@ibs.se

Stefan Hartikainen 070-777 70 27

stefan@hartikainen.se

Gotland

Tina Ahlin 0498-300 73, 0704-47 79 67

tinaahlin@telia.com

Föreningens representanter i Barncancerfondens styrelse

Pernilla Ulfvengren (ledamot)

Cecilia Berg (suppleant)

Föreningens representanter i Barncancerfondens

medicinska arbetsrupp

Karin Mellström

Ebba Nordesjö

Redaktionsgruppen Solblänk

Redaktör och grafisk form: Carin Gottlieb

0731-58 62 32 info@vinterhallon.se

Karolina Vrethem

karolina.vrethem@comhem.se

Barncancerföreningen i Stockholms-regionen

Föreningslokal Brävallagatan 6

Box 76, 101 21 Stockholm 073-976 15 86

stockholm@barncancerforeningen.se

PG 90 02 90-8, BG 900-2908

Omslagsbilden:

Jennifer Winbergh Kildén (Foto: Carin Gottlieb)

Hej! Nu är det mitt i vintermörkret, men snart vänder det! För Barncancerföreningen i Stockholms-regionen är det inte mörkt. Det är istället mycket på gång; hemsida, marknadsgrupp, volontärer, nya frivilliga, verksamheter under återuppbyggnad för ungdomar och syskon.

Dessa framgångar har vi mycket att tacka VI-butikerna för! De har gett oss ett ekonomiskt andrum att satsa och framförallt göra det lite enklare så vi kan lägga krut på det som vi är bra på.

LIONS fortsätter också att ge oss sitt stöd med ett välbehövligt kontinuerligt tillskott på 50 000 kr för 2009.

Hemsidan kommer att få en ansiktslyftning nu när Barncancerfondens hemsida och hela webbplatsen är uppe och snurrar. Som vanligt när det gäller IT-projekt så var det lite förseningar. Detta gjorde att inte föreningarnas sidor var uppdaterade när det körde igång. Nu har vi fått utbildning så att vi kan ta tag i detta och själva hantera material och information löpande igen. En höjdpunkt är att vi äntligen får ett kalendarium som fungerar. Nu ska vi bara se till att fylla det med aktiviteter också! Vi har redan många förbättringar på gång som vi inte kan sköta själva och här får vi ha lite tålmod. Hör gärna av er om saker ni tycker ska finnas, både funktioner och information, det är det bästa sättet att förbättra!

Vi har en marknadsgrupp igen! Magdalena och Stefan presenteras på sidan här intill. De har också tagit över kontakterna med volontärer och andra aktiva medlemmar. Det finns ingen anledning att dela upp aktiva medlemmar i volontärer och andra men traditionellt har det varit väldigt få "utomstående" som engagerat sig i föreningen annat än som givare. Här i Stockholm-regionen har det varit räddningen då även så få av våra "egna" är engagerade, vilket håller på att ändras! Så om Du eller Dina vänner undrar hur de kan hjälpa på andra sätt än att bli medlemmar eller ge gåvor, så skicka dem till Stefan och Magdalena!!

Föreningssamordnarna fortsätter att hjälpa oss att strukturera upp hela organisationen kring föreningar och fond. En formell början blir nya gemensamma stadgar och därför kallar vi nu till extra årsstämma i samband med julgransplundringen och hoppas fastställa nya stadgar på ordinarie årsmöte 2009.

Två goda gärningar inför nästa år är att beställa kalendern som vi skrev om i förra numret, se hemsidan, samt att ansöka om det så kallade Nallekortet. För varje krona går en del till Barncancerfondens verksamhet. Det går att använda med eller utan kredit och man får en faktura varje månad på inköp man gjort. Det kostar ingenting första året och hittills har Handelsbanken stått för alla kostnader. Kortet är inte kopplat till något bankkonto vilket gör det säkert i bankomater och vid stöld och man behöver inte byta bank. Det finns inget att förlora på att beställa kortet och använda det 2009! Jag har ett själv!

Sköt om er över Jul och Nyår! **Pernilla**

Tack Vi för halv miljon!

Till Barncancerföreningen från Vi-butikerna en halv miljon kronor. Checken överlämnades vid en liten ceremoni på avdelning Q84 i september. Den stora gåvan är resultatet av försäljningen av Vi-butikernas jubileumslott under 2007.

–Vi har planer på att starta en fond för att samla in pengar till köp av en egen stuga i Stockholms-området, säger Pernilla Ulfvengren, ordförande i Barncancerföreningen. En del

av Vi-butikernas gåva skulle kunna vara en grundplåt i den fonden.

På bilden från vänster Patrik Hjert, marknadschef Vi-butikerna, Ann Nagel, Vi-butikernas vice ordförande, Gunnar Cleve, barnskötare på Q84, Inga-Lill Ekström, chefsjuksköterska på Q84, och Magdalena Rydén och Stefan Hartikainen, marknadsansvariga Barncancerföreningen.

Foto: Carin Gottlieb

Nya marknadsansvariga

Stefan Hartikainen och Magdalena Rydén heter Barncancerföreningens nya marknadsansvariga. Deras uppgift är bland annat att förmedla uppdrag till föreningens volontärer, uppdrag för att tillgodose önskemål från avdelning Q84 och Huddinge. De kommer också att arbeta för att öka företagssponsringen.

Stefan Hartikainen är 30 år och marknadschef på chefsutvecklingsföretaget InsightLab.

–Jag engagerar mig i Barncancerföreningen därför att jag vill hjälpa till att göra barns liv lite drägligare. Jag vill lägga min tid och kunskap, tycker nästan att man måste.

Magdalena Rydén är 33 år och arbetar som marknadschef på IBS som säljer affärssystem och IT-lösningar.

–Jag har länge tänkt på att engagera mig i Barncancerföreningen. Jag vill göra nytta och hjälpa till. Alla kan bidra med något.

Jennifers långa resa

Text och foto: Carin Gottlieb

–Det viktigaste är att veta att man inte är ensam. Även om man tror det först. Ingen kan förstå exakt hur det är men den som förstår bäst är den som har varit med om något liknande.

Jennifer Winbergh Kildén brinner för att hjälpa andra. Hon är 17 år och har stor erfarenhet av fysisk och psykisk smärta. Nu är hon frisk från cancern men för att överleva sjukdomen fick hon amputera ett ben. Hennes öppenhet och generositet är viktig för många fler än hon själv.

Det bor en styrka i det gröna rummet. Det andas en kraft. Där finns också en sorgsenhet men kraften lyser starkare. I väggarna bor en precision och tydlighet, varenda dag från de senaste åren lever där. Styrka, kraft, vemod, tydlighet men också mjukhet och generositet. Allt detta tillsammans är Jennifer. Hon sitter på sin stora säng i sitt gröna rum. Högra byxbenet slutar i en knut under knät. Hon drar upp det som finns kvar av benet som amputerades för snart tre år sedan.

–Det går inte en dag utan att jag tänker minst en liten tanke på amputationen, mycket därför att allt gick så fort. Jag kan fortfarande inte fatta vad som har hänt även om jag nu har börjat acceptera det lite mer.

Det var sommar för tre år sedan. Jennifer hade ont i sitt högra ben. Hon började i åttan på hösten men smärtan i benet som svullnade upp gjorde att hon efter bara några veckor inte kunde gå till skolan.

–Mamma och jag åkte till akuten på Astrid Lindgren. Det var den 8 september. Dom röntgade och kände och klämde på benet. Sen fick vi vänta och så kom en civilklädd och en vanlig läkare med vit rock in till oss och sa att jag hade en nästan 13 cm stor tumör i benet. Framför mig hade jag en lång resa, helt ovetande om vad som skulle komma.

Jennifer beskriver tydligt hur tillvaron formades för henne den hösten när hon som hon säger bara var en vanlig fjortis. Skola och kompisar blev det inte mycket av. Hon åkte in och ut på sjukhus

istället. Cellgiftskurer till att börja med vilket ledde till ändlösa infektioner, blåsor i massor både i och runt munnen.

–Jag kunde varken äta eller prata. Till slut satt jag med en hammare och försökte kyla ner och dunka lite på blåsorna.

På grund av infektionerna försenades allting. Först i december var det dags för operation. Några dagar före julafton tog läkarna ut tumören. Operationen

annars.

Dessa dagar, denna tid som finns inne i Jennifer och som hon ännu bearbetar och tar till sig som verklighet. I sitt gröna lugna rum med mycket hoppfullhet nu efter tre obegripliga år. Hon lever och hon lever väldigt aktivt och med en styrka som många andra önskar de hade.

–Jag kan inte göra allt längre som alla andra men jag älskar att hitta på saker, göra saker tillsammans med mina kompisar. Jag gör egentligen allting, till och med klättrar i träd om jag vill. Ingenting är omöjligt för mig, jag gör det bara på ett lite annorlunda sätt och kanske tar det lite längre tid.

Persiennen nerdragen mot den påträngande höstsolen. Ovanför huvudkudden på sängen ett foto i ram, Jennifer och hennes pojkvän Tedh pussas på niornas bal. Tedh som accepterar Jennifer precis som hon är och det går en skärande tanke genom rummet att underligt är att det självklara inte alls är självklart. Men Tedh finns där. Nu har dom varit tillsammans i mer än ett halvår.

Jennifer pratar mycket med Tedh om sjukdomstiden och om livet nu. Mamma Kicki är också bra att prata med. Jennifer har alltid varit nära sin mamma men nu ännu mer.

Men livet är inte bara då och nu och bearbetning. Livet är också nu och framtiden. Jennifers stora klara ögon lyser intensivt och kraftfullt.

–Jag skulle känna sån empati med andra, säger hon och vet att vägen är lång men hennes högsta dröm är att bli barn- och ungdomsläkare.

”Jag gör egentligen allting, till och med klättrar i träd om jag vill”

såg till att börja med ut att ha gått bra men snart tillstötte problem. Jennifer visar bilder i sin dator från de dagar som följde. Tio dramatiska överkliga dagar. Tumören ute men benet som förändrades och blev stumt och till slut kolsvart. Hög feber, kallbrand och fruktansvärd smärta.

–Jag låg bara och skrek. En dag, en torsdag var det, kom läkaren in och sa att vi måste amputera ditt ben och vi måste göra det redan i morgon bitti. Jag hann inte ta in det och förstå det. Efter nån timme kom läkaren tillbaka och sa vi måste göra det nu. Fem timmar efter första beskedet var jag amputerad. Så fort gick det men det var också tack vare att dom gjorde det då som jag lever och är här nu. Jag hade inte klarat det

Jennifer tycker om att resa. Gärna tillsammans med sina kompisar. Kameran är alltid med.

Nu går hon första året på gymnasiet, Omvårdnadsprogrammet på Didactus gymnasium vid Liljeholmen. Hon känner att hon har valt rätt och är trygg i det. Inte att hon har framtiden klar men det finns drömmar och vägar hon är beredd att gå in på.

De sista blekrosa rosorna på buskarna utanför huset i Bagarmossen där hon bor börjar vissna, kronbladen faller. Ett vemod men också en vila. Ett accepterande som bland annat tiden ordnar. Jennifer fotar rosen, lägger säkert in bilden i datorn, jobbar med den i photoshop. Foto är ett stort intresse, kameran är stor och fylls av bilder präglade av Jennifer. Inte begränsat till något ämne.

–Jag fotar allt.

Ordning och mjukhet är Jennifer. Balans och längtan. Att hon har kommit över en stor tröskel och till en ny punkt att utgå ifrån är tydligt. Och hon är inte ensam, inte mer ensam än någon annan är med sitt. Hon har fått många vänner som har haft cancer, bland annat på ett läger med Barncancerfonden på Irland förra året.

–Vi har en sak gemensamt och det ger en stor samhörighet som gör det lättare att förstå varandra. Bara det att veta att man inte är ensam är skönt. Jag vill hjälpa andra. Jag ställer gärna upp

och berättar, jag har varit med i radio och TV flera gånger, det ena har gett det andra. Jag funderar just nu på hur jag kan hjälpa andra ännu mer, jag vill gärna vara mer offentlig, samla in pengar men vet inte ännu hur.

Dagen när Jennifer fick åka hem från sjukhuset efter amputationen var hon lycklig för det. Fantastiskt att få komma hem men åren efter skulle, visade det sig, innehålla allt av fysiska och psykiska svårigheter. Alltid mamma nära men också pappa och de två halvsysstrarna Linna och Ella och även några kompisar.

–Men jag har förlorat många. Alla har inte klarat av det.

Resan har varit lång som sagt. En resa på många olika sätt. Inte minst psykiskt har det varit turbulent. Jennifer har känt sig långt nere under botten och tappat all glädje och lust men har sakta, tack vare proffshjälp och närheten till framför allt mamma, kunnat vända om och utan darrning nu berätta om det. Tankarna skaver fortfarande men är inte längre livshotande. Klart att hon har förändrats, mognat snabbare, står på en annan plattform än många jämnåriga.

–Ibland kan jag känna att jag inte passar in, jag känner mig mer vuxen men det är inte något problem, jag har

alltid haft lätt för att lägga mig på olika nivåer. Men visst har jag förändrats jättemycket. Jag tar ingenting för givet nu. Jag sätter andra saker i första hand. Familj och vänner är det viktigaste, det materiella är inte viktigt alls. Mamma har betytt väldigt mycket och Tedh och flera kompisar. Och Lady. Det var mycket för Ladys skull som jag ville åka hem från sjukhuset.

Lady är en liten gul- och svartrandig katt som hoppar upp på bordet i Jennifers rum, nosar lite på kameran som ligger där, vill kanske bara kolla att det är okej med Jennifer. Snabbt skuttar hon ut igen. Lady har varit med från början och Jennifer har många exempel på hennes känslighet och hur hon har visat att hon älskar Jennifer.

–Till exempel när jag kom hem från sjukhuset efter amputationen. Jag la mig i soffan och Lady hoppade direkt upp i rullstolen som stod bredvid. Det blev hennes plats. När jag började gråta ganska högt ställde sig Lady på soffkanten och sträckte sig upp mot mig och pussade mig på huvudet flera gånger. Först när hon såg att jag slutade gråta hoppade hon ner. Hon betyder så oerhört mycket för mig.

Framtidstro på starkt möte

Föräldrar från 143 länder träffades i början av oktober på en konferens i Berlin ordnad av The International Confederation of Childhood Cancer Parent Organisations (ICCCPO). Förhållanden och förutsättningar är olika runt världen men reaktioner på barncancer, som rädsla och sorg, är universella.

Den stora utmaningen för cancerforskare i dag är att hitta ett komplement till dagens strålnings- och cellgiftsbehandlingar. Karin Mellström, sekreterare i Barncancerföreningen och representant i Barncancerfondens medicinska arbetsgrupp, rapporterar från konferensen.

Text: Karin Mellström Foto: Brandenburger Tor i Berlin (bilden från Tyska Turistbyrån)

För något år sedan gick vår förening med i The International Confederation of Childhood Cancer Parent Organisations (ICCCPO www.icccpo.org). ICCCPO är ett världsomspännande nätverk av föräldraorganisationer för barn med cancer som nu har drygt 100 medlemsorganisationer från över 60 olika länder. Målsättningen är att dela med sig av information och erfarenheter så det kan komma alla till gagn och därmed förbättra behandling och omvårdnad av barn med cancer i deras respektive land.

Varje år ordnas en konferens som läggs i anslutning till den vetenskapliga konferensen som Société Internationale d'Oncologie Pédiatrique (SIOP) ordnar. I början av oktober i år hölls detta möte i Berlin och Maria Larsson, som hade medulloblastom som barn, och jag Karin Mellström mamma till Elsa, som har behandlats för medulloblastom, hade förmånen att få åka dit som representanter för Barncancerföreningen Stockholms-regionen. Mötet var om-

fattande med cirka 2 000 deltagare; föräldrar, vuxna som haft cancer som barn, sjuksköterskor, läkare och forskare från 143 länder. Temat var Care and Cure, passande för en konferens där frågeställningar rörande barncancer belyses från så många olika perspektiv.

Mötet innehöll en rad seminarier om inspirerande insamlingsaktiviteter, berättelser från vardagen och olika sätt att hantera följderna av cancer, mammas och pappas roll och svårigheter och hur man bäst kan stötta sitt barn, betydelsen av cancerregister såväl lokala, nationella och internationella. Det ordnades "meet the experts" där en rad internationellt kända läkare besvarade och diskuterade åhörarnas frågor.

Programmet innehöll också riktiga föreläsningar med visionärt inslag som *New Horizons in Childhood Cancer* och vad är mer betryggande än att höra att en klok yrkesmänniska med gedigen erfarenhet ser framåt. Ett studiebesök på ett sjukhus, Charité Virchows-Klinikum, hann vi också med.

Mötet med de andra föräldrarna till cancersjuka barn från världens alla hörn var starkt. Trots att förhållanden och förutsättningar var så vitt skilda var alla angelägna och mycket generösa att bidra och dela med sig av erfarenheter. Det engagemang och samarbete som präglade mötet var lika rörande som imponerande. En kväll anordnades ett knytkalas där vi var ombedda att bjuda på något från hemlandet. Axplock av spännande asiatisk, afrikansk, latinamerikansk och europeisk mat, och så förstas vårt rökta renhjärta med pepparotsvisp, skapade en trivsamt och öppen stämning. Våra reaktioner på barncancer, rädsla, sorg och viljan att hjälpa är gemensamma över hela världen. En tanke som ofta slår mig är hur mycket små, insiktsfulla tips och reflektioner om förhållningssätt och omtanke kan betyda för det sjuka barnet.

För mig som arbetar i medicinska arbetsgruppen och sitter som lekman i Barncancerfondens forskningsnämnd var det väldigt givande att ta del av det

vetenskapliga mötet och få en inblick i var utmaningarna, framgångarna och framtida förhoppningar finns för behandling och forskning inom barncancer.

Fem års överlevnad ökade dramatiskt under perioden 1970-90 och därefter har de olika cancersjukdomarna uppnått en plåtå mellan 65 och 98 procent i fem års överlevnad. Att effektivt kunna bota återfall och metastaser är den stora utmaningen och till det behövs något nytt som komplement till dagens strålnings- och cellgiftsbehandlingar.

En ny "cancerstamcell hypotes" väcker förhoppningar att grundforskning identifierar rätt målsubstanser som på sikt leder fram till nya läkemedel. Vi har redan sett att satsningen på grundforskning är viktig och kan leda till helt nya behandlingar exemplifierat av till exempel Glovec som hämmar en spe-

cifik enzymatisk aktivitet i cellen som håller celldelningen igång. Nya metoder håller på att utvärderas i kliniska försök som till exempel strålbehandling med protoner istället för fotoner och det har varit en framgång inte minst för de barn som har medulloblastom och strålar ryggraden. Resultaten väcker dock svåra bedömningsfrågor där man måste

utnyttjar kroppens eget immunförsvar presenterades och det väcker givetvis förhoppningar. Den kliniska forskningen med väl strukturerad och systematisk registrering är imponerande och att man kan skönja att det finns ett gott internationellt samarbete som krävs för dessa relativt sällsynta sjukdomar är be- tryggande.

”nya behandlingsformer, immunoterapi, där man utnyttjar kroppens eget immunförsvar”

avgöra när statistisk signifikans i försöken blir klinisk verklighet och där möjlig bot och överlevnad ställs mot graden av sena effekter. En problematik där mångas kunskap måste vägas in.

Även exempel på helt nya behandlingsformer, immunoterapi, där man

Sverige har en bra infrastruktur för att hjälpa barn med cancer med en dialog mellan medicinsk behandling och forskning, omvårdnad och socialt stöd. Samarbetet mellan landets barncancerföreningar och Barncancerfonden är interaktivt och balanserat. Från denna

plattform blickar vi utåt, delar med oss, lyssnar och samarbetar. Det ger mig en framtidstro att vi hjälper våra cancersju- ka barn på bästa möjliga sätt och att vi bara blir bättre på detta svåra uppdrag

Linda är vår syskonstödjare

Föreningen har beslutat att finansiera och satsa på att få igång syskonverksamhet på avdelningen igen (till att börja med första halvåret 2009). Ny syskonstödjare är Linda Jansson. Tidigt i höstas hörde hon av sig till föreningen och berättade om sitt intresse för barn och ungdomar och sin önskan att få bli syskonstödjare.

Linda arbetar i dag med barn som har speciella behov men har även en bred erfarenhet av arbete med konfirmander, och barngrupper inom kyrkan.

– Ett tänkbart arbetssätt kan vara att stärka syskonens självkänsla genom att de får göra var sitt häfte om sig själva. Vad de tycker om, är bra på, tycker är jobbigt, är rädda för med mera. Jag har tidigare arbetat med en liknande modell på mellanstadiet.

Verksamheten kommer att utformas

i samråd med vårdpersonal och berörda familjer. Om ni har frågor eller synpunkter hör gärna av er direkt till föreningens mail märkt med syskon i ämnesfältet (stockholm@barncancerforeningen.se)

Ungdomsgrupper

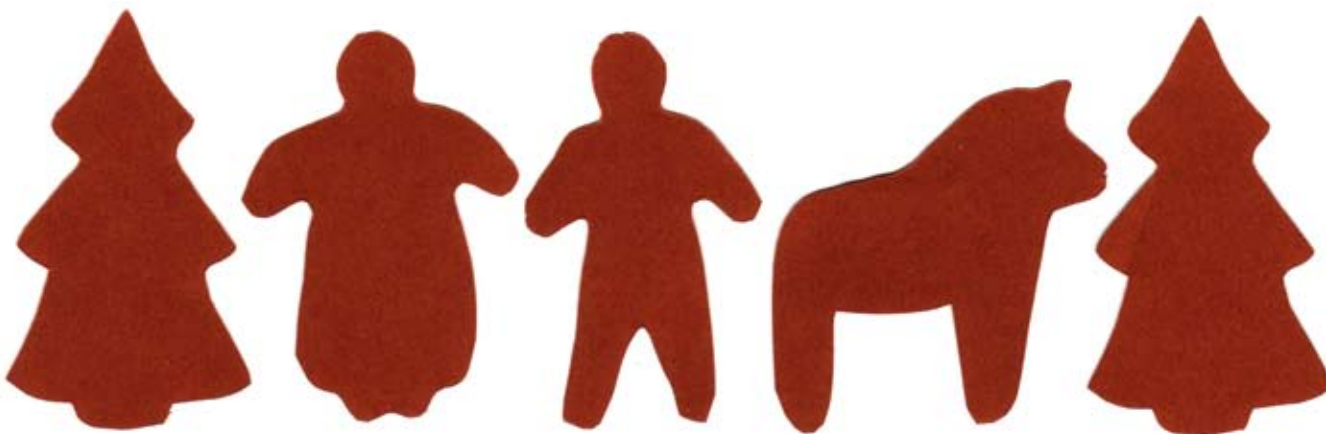
Barncancerföreningens tjej- och killgrupp för hjärntumörbehandlade är på väg att förvandlas till en gemensam ungdomsgrupp. Under hösten har föreningen ordnat två träffar för dessa ungdomar, en biokväll och en julpysselkväll. Ungdomsträffarna leds av representanter från Unga Vuxna. Till våren finns planer på nya träffar. Vill du vara med eller har önskemål på aktiviteter hör av dig till Maria Larsson på maria.larsson30@comhem.se eller 08/583 511 94.

Samtidigt med den nybildade ungdomsgruppen fortsätter föreningen att finansiera träffar specifikt för ungdomar som har behandlats för hjärntumör. Ansvarig är Annacarin Pal, konsultjuksköterska för barn och ungdomar med hjärntumör. För frågor kring dessa träffar kontakta henne på anna-karin.pal@karolinska.se eller 08/517 776 38.

Julgransplundring

Lördagen den 17 januari 2009 klockan 13.00 Nya Kulturhuset Centralvägen 9 Upplands Väsby
Underhållning med trollkarl. Traditionsenligt blir det fika, korv med bröd, lotteri och fiskdamm.
Anmälan senast 11 januari till Carina Halfvards carinahalfvards@hotmail.com
Uppge namn, telefon, antal vuxna och barn (upp till 15 år).

Extra årsmöte

17 januari 2009 klockan 16.00 - 17.00 i Nya Kulturhuset Centralvägen 9 Upplands Väsby
Barncancerföreningen i Stockholmsregionen kallar alla medlemmar till ett extra årsmöte angående beslut om justering av föreningens stadgar. Sveriges sex Barncancerföreningar har enats om att ha gemensamma stadgar. Därför behövs detta extra årsmöte. Det nya stadgeförslaget ligger på föreningens hemsida.

För kallelse till extra årsmöte följer vi praxis i andra föreningar och våra stadgar för ordinarie årsmöte:

Styrelsen kan på eget initiativ kalla till extra årsmöte. Kallelse med förslag till föredragningslista för extra årsmöte skall vara medlemmarna till handa senast 7 dagar före mötet (*14 dagar före ordinarie årsmöte*). Handlingar (*förslag till nya stadgar*) skall finnas tillgängliga för medlemmarna senast 7 dagar före årsmötet (*14 dagar före ordinarie årsmöte*). I kallelsen skall anges var dessa handlingar finns tillgängliga. Extra årsmöte skall hållas på ort, tid och plats som bestäms av styrelsen. Vid extra årsmöte får endast de ärenden behandlas som har angivits i kallelsen. Beslut fattas genom öppen omröstning, varvid varje medlem har en röst. I händelse av lika röstetal gäller ordförandes utslagsröst. Årsmötet är öppet för alla intresserade, men endast medlemmar har rösträtt.

§ 14. Stadgeändring/upplösning

För giltigt beslut om ändring av dessa stadgar eller om föreningens upplösning, krävs beslut av två på varandra följande årsmöten, varav ett skall vara ordinarie. Beslutet skall bifallas av minst 2/3 av de närvarande röstberättigade medlemmarna.

Dagordning

- § 1 Mötetets öppnande
- § 2 Fråga om årsmötet är behö-
rigt utlyst
- § 3 Val av mötesordförande
- § 4 Val av mötessekreterare
- § 5 Val av två (2) justeringsper-
soner för mötesprotokollet
- § 6 Val av två (2) rösträknare
- § 7 Behandling av stadgeförslag
- § 8 Avslutning

Välkomna önskar styrelsen